

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক ইয়ালৈ পঢ়িবলৈ আহিছা, তোমালোকে চকু বন্ধ কৰাৰ দৰকাৰ নাই, পঢ়া চকু মেলি পঢ়া হয়"

প্ৰশ্ন: ভক্তি মাৰ্গত কোনটো অভ্যাস ভক্তসকলৰ থাকে যিটো এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ থকা উচিত নহয়?

উত্তৰ: ভক্তিত যিকোনো দেৱতাৰ মূৰ্তিৰ আগত গৈ কিবা নহয় কিবা মাগি থাকে। তেওঁলোকৰ মাগি থকাৰে অভ্যাস হৈ যায়। লক্ষ্মীৰ আগলৈ গ'লে ধন বিচাৰিব, কিন্তু একো নাপায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এইটো অভ্যাস নাই, তোমালোকেতো পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰী হৈছা। তোমালোকে সত্য বিচিত্ৰ পিতাক চাই থাকা, ইয়াতেই তোমালোকৰ সঁচা উপাৰ্জন হয়।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজাইছে – এইখন হৈছে পাঠশালা। কিন্তু ইয়াত কোনো চিত্ৰ অৰ্থাৎ দেহধাৰীক চাব নালাগে। ইয়াত দেখিও বুদ্ধি যাৰ কোনো চিত্ৰ নাই সেইফালে যাব লাগে। স্কুলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনযোগ সদায় শিক্ষকৰ প্ৰতি থাকে কিয়নো তেওঁ পঢ়ায় সেয়েহে নিশ্চয় তেওঁৰ কথা শুনিব লাগিব পুনৰ সঁহাৰি জনাব লাগিব। শিক্ষকে প্ৰশ্ন সুধিলে ইংগিত দিব নহয় - মই ক'ম। ইয়াত এয়া হ'ল বিচিত্ৰ স্কুল কিয়নো এই পঢ়া হৈছে বিচিত্ৰ, যাৰ কোনো চিত্ৰ নাই। গতিকে পঢ়াৰ সময়ত চকু মেলি বহিব লাগে। স্কুলত শিক্ষকৰ সন্মুখত চকু বন্ধ কৰি বহে জানো! ভক্তি মাৰ্গত চকু বন্ধ কৰি মালা আদি জপে... সাধু লোকসকলেও চকু মুদি বহে। তেওঁলোকেতো স্ত্ৰীৰ ফালে নাচায়েই যাতে মন চঞ্চল হৈ নাযায়। কিন্তু এতিয়া তমোপ্ৰধান সময়। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজাইছে - ইয়াত যদিও তোমালোকে শৰীৰক দেখা কিন্তু বুদ্ধিয়ে সেই বিচিত্ৰজনক স্মৰণ কৰি থাকে। এনেকুৱা কোনো সাধু-সন্ত নোলাব যিয়ে শৰীৰক দেখিও সেই বিচিত্ৰজনক স্মৰণ কৰে। তোমালোকে জানা যে এই ৰথত বহি বাবাই আমাক পঢ়ায়। তেওঁ কয়, সকলো আত্মাইহে কৰে, শৰীৰেতো একোৱেই নকৰে। আত্মাই শুনে। আত্মিক জ্ঞান বা পাৰ্থিৱ জ্ঞান আত্মায়ে শুনে আৰু শুনায়। আত্মা শৰীৰধাৰী শিক্ষক হয়। শৰীৰৰ দ্বাৰা পাৰ্থিৱ পঢ়া পঢ়ে। সেয়াও আত্মাইহে পঢ়ে। ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ আত্মাইহে ধাৰণ কৰে। শৰীৰটো ছাই হৈ যায়। এয়াও কোনো মনুষ্যই নাজানে। তেওঁলোকৰ দেহ-অভিমান থাকে - মই অমুক হওঁ, মই প্ৰধানমন্ত্ৰী হওঁ। এনেকৈ নকয় যে মই আত্মাই এই প্ৰধানমন্ত্ৰীৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰিছো। এয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা। সকলো আত্মায়ে কৰে। আত্মা অবিনাশী, ইয়াত কেৱল অভিনয় কৰিবলৈ শৰীৰ পাইছে। আত্মা নাথাকিলে শৰীৰে একো কৰিব নোৱাৰে। আত্মা শৰীৰৰ পৰা ওলাই গ'লে মৃতদেহ হৈ পৰি ৰয়। আত্মাক এই দুচকুৰে চাব নোৱাৰি। আত্মাতো সূক্ষ্ম হয়। গতিকে পিতাই কয় - বুদ্ধিৰে পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকৰো বুদ্ধিত আছে যে আমাক এওঁৰ দ্বাৰা শিৱবাবাই পঢ়ায়। এয়াও সূক্ষ্মভাবে বুজিবলগীয়া কথা। কিছুমানেতো ভালদৰে বুজে, কিছুমানে আকৌ অলপো নুবুজে। বুজিবলগীয়া কথাও এয়াই। 'অল্ফ' মানে ভগৱান বাবা। কেৱল ভগৱান বা ঈশ্বৰ বুলি ক'লে সেই পিতাৰ সম্বন্ধ নাথাকে। এই সময়ত সকলো পাথৰ বুদ্ধিৰ কিয়নো ৰচয়িতা পিতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক নাজানে। এয়া বিশ্বৰ বুৰঞ্জী আৰু ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। এতিয়া হৈছে সংগম যুগ, এয়া কাৰো জ্ঞাত নহয়। তোমালোকে বুজা যে আগতে আমিও নাজানিছিলো। বাবাই এতিয়া তোমালোকক ইয়াত জ্ঞানেৰে শৃংগাৰ কৰে পুনৰ ইয়াৰ পৰা বাহিৰলৈ গ'লে তেতিয়া মায়াৰূপী ধূলিয়ে লেটি-পেটি কৰি শৃংগাৰ নষ্ট কৰি দিয়ে। পিতাইতো শৃংগাৰ কৰে, কিন্তু নিজৰ পুৰুষাৰ্থো কৰিব লাগে। কিছুমান সন্তানে মুখেৰে এনেকৈ কয় যেন জংঘলীহে, শৃংগাৰ যেন হোৱাই নাই, সকলো পাহৰি যায়। শেষৰ ফালে যিবোৰ বিদ্যাৰ্থী বহে তেওঁলোকৰ পঢ়াৰ প্ৰতি মন নবহে। অৱশ্যে হয়, ফেক্টৰী (কাৰখানা) আদিত কাম কৰি ধনী হৈ যায়। পঢ়া হ'লে একোৱে নাই, এয়াতো বহুত উচ্চ পঢ়া। পঢ়া অবিহনে ভৱিষ্যতে পদ পাব নোৱাৰে। ইয়াত তোমালোকে ফেক্টৰী আদিত বহি কোনো কাম কৰিব নালাগে, যাৰ দ্বাৰা ধনৱান হ'ব লাগে। এয়াতো সকলো নিঃশেষ হৈ যাব। কেৱল অবিনাশী উপাৰ্জনহে লগত যাব। তোমালোকে জানা, মনুষ্য মৰিলে খালী হাতে যায়। লগত একো লৈ নাযায়। তোমালোকৰ হাত ভৰপূৰ হৈ যাব, ইয়াকে সঁচা উপাৰ্জন বুলি কোৱা হয়। এই সঁচা উপাৰ্জন তোমালোকৰ 21 জন্মৰ বাবে হয়। বেহদৰ পিতাইহে সঁচা উপাৰ্জন কৰোৱায়।

তোমালোক সন্তানসকলে এই চিত্ৰ দেখিবলৈ পোৱা কিন্তু স্মৰণ কৰা বিচিত্ৰ পিতাক কিয়নো তোমালোকে হৈছা আত্মা গতিকে আত্মাই নিজৰ পিতাকে চায়। তেওঁৰ পৰাই পঢ়ে। আত্মা আৰু পৰমাত্মাক তোমালোকে নেদেখা, কিন্তু বুদ্ধিৰে জানা। আমি আত্মা অবিনাশী হওঁ। এই শৰীৰ বিনাশী। এই পিতাইও যদিও তোমালোক সন্তানসকলক সন্মুখত প্ৰত্যক্ষ কৰে কিন্তু বুদ্ধিত থাকে যে আত্মাসকলক বুজায়। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক যি শিকায় সেয়া কেৱল সত্য, ইয়াত

এক ৰতিও মিছা নাই। তোমালোক সত্য খণ্ডৰ মালিক হোৱাগৈ। এয়া হৈছে মিছা খণ্ড। মিছা খণ্ড হৈছে কলিয়ুগ, সঁচা খণ্ড হৈছে সত্যযুগ - দিন ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। সত্যযুগত দুখৰ কথা নাথাকে। নামেই হৈছে সুখধাম। বেহদৰ পিতাইহে সেই সুখধামৰ মালিক কৰি তুলিব। তেওঁৰ কোনো চিত্ৰ নাই, বাকী সকলোৰে চিত্ৰ আছে। সেই আত্মাৰ (পৰমাত্মাৰ) নাম সলনি হয় নেকি? তেওঁৰ নামেই হৈছে 'শিৱ'। বাকী সকলোকে আত্মা বুলিয়ে কয়। বাকী শৰীৰৰ নাম থাকে। শিৱলিংগ হ'ল নিৰাকাৰ। জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ.... এয়া শিৱৰ মহিমা। তেওঁ পিতাও হয়। গতিকে পিতাৰ পৰা নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ পাব লাগে। ৰচনাই ৰচনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নাপায়। ৰচয়িতাই নিজৰ সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিব। নিজৰ সন্তান থাকোতে ভায়েকৰ সন্তানক উত্তৰাধিকাৰ দিব জানো? এয়াও বেহদৰ পিতাই নিজৰ বেহদৰ সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। এয়া পঢ়া নহয় জানো। যেনেকৈ পঢ়া পঢ়ি মনুষ্য বেৰিষ্টাৰ আদি হয়। পঢ়ুৱাজন আৰু পঢ়াৰ লগত যোগ থাকে। ইয়াত তোমালোকক পঢ়ুৱাজন হ'ল বিচিঞা। তোমালোক আত্মাসকলো হৈছে বিচিঞা। পিতাই কয় - মই আত্মাসকলক পঢ়াওঁ। তোমালোকেও বুজি পোৱা আমাক পিতাই পঢ়ায়। পিতা এবাৰেই আহি পঢ়ায়। আত্মাইহে পঢ়ে। দুখ-সুখ আত্মায়ে ভোগে, কিন্তু শৰীৰৰ দ্বাৰা। আত্মা ওলাই গ'লে শৰীৰক যিমনেই নামাৰা, যেন মাটিকহে মাৰিছা। গতিকে পিতাই বাৰে-বাৰে বুজায় - নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়াতো বাবাই জানে ক্ৰমানুসৰি ধাৰণা কৰে। কিছুমানতো একেবাৰে বুদ্ধিহীন, এনোৱে বুজি নাপায়। জ্ঞানতো একেবাৰে সহজ। অন্ধ, খোৰা বা লেঙেৰা জনেও বুজিব পাৰে কিয়নো এয়াতো আত্মাকহে বুজোৱা হয়। আত্মা খোৰা বা লেঙেৰা নহয়। শৰীৰ খোৰা বা লেঙেৰা হয়। পিতাই কিমান ভালদৰে বহি বুজায়, কিন্তু ভক্তি মাৰ্গত চকু বন্ধ কৰি বহোতে সেয়া অভ্যাস হৈ গৈছে গতিকে ইয়াতো চকু বন্ধ কৰি বহে। যেন নিচাত মগ্ন। পিতাই কয় - চকু বন্ধ নকৰিবা। সন্মুখত দেখিও বুদ্ধিৰে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। কিমান সহজ তথাপিও কয় - বাবা মই স্মৰণ কৰিব নোৱাৰো। হেৰ' লৌকিক পিতা যাৰ পৰা হদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা তেওঁকতো মৃত্যুৰ সময়লৈকে স্মৰণ কৰা, এওঁতো সকলো আত্মাৰে বেহদৰ পিতা, তেওঁক তোমালোকে স্মৰণ কৰিব নোৱাৰানে। যিজন পিতাক আহ্বান কৰে - হে গড় ফাদাৰ, গাইড মি (মোক মাৰ্গ-দৰ্শন কৰক)। বাস্তৱত এনেকৈ কোৱাতোও ভুল। পিতাতো কেৱল এজনৰ গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক) নহয়। তেওঁতো হৈছে বেহদৰ গাইড। কেৱল এজনক জানো লিবৰেট (মুক্ত) কৰিব। পিতাই কয় - মই আহি সকলোৰে সংগতি কৰোঁ। মই আহিছোৱেই সকলোকে শান্তিধামলৈ লৈ যাবলৈ। ইয়াত বিচৰাৰ দৰকাৰ নাই। বেহদৰ পিতা নহয় জানো। তেওঁলোকেতো হদলৈ আহি মোক-মোক বুলি কৈ থাকে। হে পৰমাত্মা মোক সুখ দিয়া, দুখ-দুৰ কৰা। মই পাপী, নীচ আপুনি দয়া কৰক। পিতাই কয় - মই বেহদৰ পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰি তুলিবলৈ আহিছো। নতুন সৃষ্টিত দেৱতাসকল থাকে, মই প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত আহোঁ, যেতিয়া তোমালোক পুৰা পতিত হৈ যোৱা। এয়া হৈছেই আসুৰী সম্প্ৰদায়। সত্য শুনাওঁতা সংগ্ৰুতো এজনেই। তেওঁৰেই পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সংগ্ৰুও হয়। পিতাই কয় - এই মাতাসকলহে স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খুলিব। লিখাও আছে - গেট ৱে টু হেভেন (স্বৰ্গৰ দ্বাৰ)। কিন্তু এয়াও জানো মনুষ্যই বুজিব পাৰে। নৰকত পৰি আছে সেইবাবেতো মাতি থাকে। এতিয়া বাবাই তোমালোকক স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱায়। পিতাই কয় - মই আহোৱেই পতিতক পাৱন কৰি তুলিবলৈ আৰু উভতাই লৈ যাবলৈ। এতিয়া নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। সকলোকে এটাই কথা শুনোৱা যে পিতাই কয় - মায়াজিৎ জগতজিৎ হোৱা। মই তোমালোক সকলোকে জগতৰ মালিক হ'বলৈ পথ দেখুৱাওঁ, আকৌ দীপাৱলীত লক্ষ্মীৰ পূজা কৰে, তেওঁৰ পৰা ধন বিচাৰে, এনেকৈ নকয় স্বাস্থ্য ভাল কৰক, আয়ুস বৃদ্ধি কৰক। তোমালোকেতো পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। আয়ুস কিমান দীঘলীয়া হৈ যায়। এতিয়া হেল্থ (স্বাস্থ্য), ৱেল্থ (ধন), হেপীনেচ (সুখ) সকলো দি দিয়ে। তেওঁলোকেতো লক্ষ্মীৰ পৰা কেৱল পাথৰ-শিলগুটি বিচাৰে (পিতাই যি দিয়ে তাৰ তুলনাত লক্ষ্মীৰ পৰা বিচৰা ধন শিলগুটি তুল্য) সেয়াও জানো পায়! এয়া এক অভ্যাস হৈ গৈছে। দেৱতাসকলৰ আগত ভিক্ষা মাগিবলৈ যায়। ইয়াত তোমালোকে পিতাৰ পৰা একো মাগিব নালাগে। তোমালোককতো পিতাই কয় - মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰিলে মালিক হৈ যাবা আৰু সৃষ্টি চক্ৰক জানিলে চক্ৰবৰ্তী ৰজা হৈ যাবা। দৈৱীগুণো ধাৰণা কৰিব লাগে, ইয়াত একো কোৱাৰ দৰকাৰ নাই। যিহেতু পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। এতিয়া তোমালোকে এওঁলোকৰ পূজা কৰিব নেকি! তোমালোকে জানা আমি নিজেই তেনেকুৱা হ'বলৈ গৈ আছে তেনেহ'লে এই 5 তত্ত্বক কি পূজা কৰিম। আমি বিশ্বৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) পাওঁ তেন্তে এয়া কি কৰিম। এতিয়া তোমালোক মন্দিৰ আদিলৈ নোযোৱা। পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী। জ্ঞানত মাত্ৰ এটাই কথা - মামেকম স্মৰণ কৰা। মাথো স্মৰণ কৰিলেই তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যাব, সতোপ্ৰধান হৈ যাব। তোমালোকেই সৰ্ব গুণ সম্পন্ন আছিল। আকৌ হ'ব লাগিব। এয়াও বুজি নাপায়। পাথৰ বুদ্ধিৰ সকলৰ লগত পিতাই কিমান মগজ খটুৱাবলগীয়া হয়। এইটো নিশ্চয় হ'ব লাগে। এজন পিতাৰ বাহিৰে এই কথাবোৰ কোনো সাধু-সন্তই শুনাব নোৱাৰে। এওঁ (ব্ৰহ্মা) জানো ঈশ্বৰ! এওঁতো এতিয়া বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মত আছে। মই এওঁৰ শৰীৰতে প্ৰৱেশ কৰো, যিজনে পুৰা 84 জন্ম লৈছে, গাওঁৰ ল'ৰা আছিল পুনৰ শ্যাম সুন্দৰ হৈ যায়। এওঁতো পুৰা গাওঁৰ ল'ৰা আছিল। পুনৰ যেতিয়া অলপ সাধাৰণ হ'ল, তেতিয়া বাবাই

প্ৰৱেশ কৰিলে কিয়নো ইমান ভট্টী তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া আছিল। এওঁলোকক কোনে খুৱাব? গতিকে নিশ্চয় সাধাৰণো হ'ব লাগিব। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই নিজে কয় - মই এওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তত প্ৰৱেশ কৰো যি সকলোতকৈ পতিত হৈছে, পুনৰ পাৱনো তেৱেঁই হ'ব। ৪৪ জন্ম এওঁ লৈছে, ততস্বম (তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো একে কথা)। এজনতো নহয়, বহুত আছে। সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী হ'বলগীয়াসকল ইয়ালৈ আহে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুযায়ী। বাকীসকল তিষ্ঠি থাকিব নোৱাৰে। দেৰীকৈ অহাসকলে জ্ঞানো অলপহে শুনিব। আকৌ দেৰীকৈয়ে আহিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) পিতাই যি জ্ঞান শৃংগাৰ কৰিছে সেয়া স্থায়ী কৰি ৰখাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। মায়াৰ ধূলিত জ্ঞান শৃংগাৰ নষ্ট কৰিব নালাগে। ভালদৰে পঢ়ি অবিনাশী উপাৰ্জন কৰিব লাগে।

(২) এই চিত্ৰ অৰ্থাৎ দেহধাৰীক সন্মুখত দেখিও বুদ্ধিৰে বিচিত্ৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। চকু বন্ধ কৰি বহাৰ অভ্যাস কৰিব নালাগে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা একো মাগিব নালাগে।

বৰদান: সাক্ষী হৈ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰোঁতা কৰ্তাপনৰ ভাৱৰ পৰা মুক্ত, অশৰীৰী হোৱা
যেতিয়া বিচৰা শৰীৰত আহা আৰু যেতিয়া বিচৰা অশৰীৰী হৈ যোৱা। কিবা কৰ্ম কৰিব লাগিলে
কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ আধাৰ লোৱা কিন্তু আধাৰ লওঁতা মই আত্মা হওঁ, এইটো নাপাহৰিবা, কৰোঁতা নহয়, কৰাওঁতা
হওঁ। যেনেকৈ বেলেগৰ দ্বাৰা কাম কৰোৱা তেতিয়া নিজকে বেলেগ বুলি বুজা ঠিক তেনেকৈ সাক্ষী হৈ
কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰে কৰ্ম কৰোৱা, তেতিয়া কৰ্তাপনৰ ভাৱৰ পৰা মুক্ত অশৰীৰী হৈ যাবা। কৰ্মৰ মাজে-মাজে এক
দুই মিনিট যদি অশৰীৰী হোৱাৰ অভ্যাস কৰা তেতিয়া অন্তিম সময়ত বহুত সহায় পাবা।

স্লোগান: বিশ্ব ৰাজন হ'বলৈ হ'লে বিশ্বক সাকাশ (শক্তি) দিওঁতা হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!